

[Morten Lango.]

flydelse. Men man kan dog ikke sige det anderledes, end at regeringen har en vis rimelig indfyldelse på, hvorledes finansieringen skal ske. Vi behandlede her — jeg tror, det var sidste år — et lovforslag om optagelse af et meget stort lån i fremmed valuta netop til kraftværkerne, og det forekommer mig højst sandsynligt, at kraftværkernes installationer af atomkraft som drivkraft også vil blive afhængig af optagelse af lån i fremmed valuta. Jeg vil gerne henlede regeringens opmærksomhed på, at skulle det blive tilfældet, skal man være i hvert fald meget betænkelig ved at bevilge store lån i fremmed valuta til noget, som vi arbejder på at lave selv herhjemme, og som jeg er sikker på vi kan producere. Men problemet har jo også et par andre aspekter.

Det forekommer mig, at en ikke ringe indblanding i sagen er sket fra statens tekniske forskningsråd. Jeg skal ikke komme så forfærdelig meget ind på dette råds funktioner i denne sag, men blot nævne, at der i lange tider har været nogen tvivl om, hvor fremsynet statens tekniske forskningsråd er. Jeg håber, at regeringen, når den modtager råd fra dette råd, hvis opgave det som bekendt er at rådgive regeringen, så nøje vil have i erindring, at statens tekniske forskningsråd måske ikke har hele den bredde og hele den indsigt, som kan kræves af den ideelle rådgiver, specielt med hensyn til, hvordan Danmark skal føres ind i atomtiden.

Jeg skal gerne, hvis det kan opmuntre regeringen til dåd, og hvis det er nødvendigt, henvide til, at vi i hvert fald for kort tid siden her har været i stand til at bedømme resultatet af et tidligere, forholdsvis dristigt regeringsinitiativ. I sin tid bevilgede man meget store beløb til at oprette serum-instituttet. Det var dengang en bevilling, der gav genlyd; den var stor, og det var et uventet skridt, som måske ikke helt havde forståelse i landet i øvrigt. Men vi har set, hvad resultatet har været af dristighed, hvad angår investering i forskningsområder. Vi har set, at vi nu har et seruminstitut, der står med en overordentlig kraftig international status og i øvrigt tjener vort samfund overordentlig dygtigt og godt. Jeg er helt sikker på, at det ville være en grusom fejltagelse, hvis vi snublede i starten nu,

da vi har taget et lignende dristigt initiativ på vej ind i atomalderen.

Jeg håber, at den højtærede undervisningsminister kridter støvlerne og står fast. Jeg er helt sikker på, at ellers er der mange, der gerne vil låne ham noget kridt.

Ministeren for kulturelle anliggender (Bomholt): I sit indlæg nævnede det ærede medlem hr. Damsgaard, at kulturministeriets budget fra 1962-63 til 1964-65 var steget med ca. 35 mill. kr. eller med ca. 30 pct. Da kulturministeriets budget var det eneste af ministerierenes budgetter, som blev specielt fremdraget, måtte man jo få det indtryk, at der her er tale om en ekstraordinær stor stigning. Finansministeren har allerede svaret på det væsentlige i påstanden. Jeg skal tilføje enkelte sætninger.

Jeg har ikke kunnet lade være med at bemærke mig, at når det ærede medlem hr. Damsgaard vil kommentere kulturministeriets bevillinger, vælger han at sammenligne året 1962-63 med året 1964-65. Det naturlige ville dog være, når det er 1964-65-budgettet, der er til debat, at sammenligne med 1963-64-budgettet. Det ærede medlem har formentlig sine grunde til at argumentere, som han gør, idet den procentvise stigning i budgetterne naturligvis er større, jo længere man går tilbage i tiden. Kulturministeriets budget udgør lidt over 1 pct. af statens samlede udgiftsbudget, og kikker vi efter, hvad statens udgiftsbudget er steget med fra 1962-63 til 1964-65, ser vi, at de samlede udgifter er steget med ca. 23 pct. Jeg kan derfor ikke være enig med det ærede medlem i, at der for kulturministeriets vedkommende er tale om en urovækkende stigningstakt, idet det ikke forekommer særlig chokerende, at et ministerium, der repræsenterer en så lille del af de samlede udgifter, har en stigning på 30 pct. eller ca. 7-8 pct. mere end gennemsnittet. Der måtte jo ske en stigning.

I det nye konservative partiprogram hedder det — med den højtærede formands tilladelse citerer jeg — :

„Hvis tiden ikke skal løbe fra vore forestillinger om Danmark som et særlig oplyst land og som et kulturelt foregangsland, må der ofres de kulturelle